

Arrest

nr. 140 049 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat Mr. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 28 september 2010 in het bezit gesteld van een verblijfstitel, in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot die legaal in België verblijft.

1.2. Op 20 juni 2013 wordt een beslissing genomen tot intrekking van haar verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 19 september 2014 bij arrest nr. 129.696.

1.3. Verzoekster dient op 12 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.4. Op 30 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 3 november 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt bij haar echtgenoot te verblijven, welke legaal in België verblijft, namelijk de heer C.H.. Zij hebben samen een kind, namelijk C.H., geboren op 07.03.2011. Een tijdelijke scheiding met haar echtgenoot en kind verhindert haar niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar gezin. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen.

Betrokkene stelt verder dat haar kaart werd ingetrokken daar haar echtgenoot geen attest kon voorleggen van actief op zoek te zijn naar werk en dat haar echtgenoot arbeidsonbekwaam zou zijn. indien betrokkene echter niet akkoord kan gaan met de intrekking van haar kaart, diende zij haar argumenten via de geijkte procedure over te maken. Verder toont zij niet aan waarom de arbeidsonbekwaamheid van haar man haar tijdelijk zou verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan sedert 2010 in België te blijven en sedertdien haar centrum van belangen in België te hebben opgebouwd. Omstandigheden die betrekking hebben op de duur van het verblijf in België, de integratie, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

De elementen van integratie, duurzame lokale verankering, de verwijzing naar de instructies van 19.07.2009, het eigen maken van de Franse taal, haar vrienden- en kennissenkring, haar werkwillegheid, haar blanco strafregister, worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst."

Op 30 oktober 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarvan verzoekster op 3 november 2014 in kennis wordt gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw :

(....) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekster op 30.10.2014 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Turkije terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker een echtgenoot en nog zeer jong kind heeft, die beiden gemachtigd werden tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Dat verwerende partij echter stelt dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding, waarna zij zich terug met haar gezin kan herenigen.

Dat verwerende partij er aldus geen rekening mee houdt dat het kind van verzoekster nog maar drie jaar oud is, en moeilijk zijn moeder kan missen voor de tijd die de aanvraag in verzoeksters land van herkomst in beslag zal nemen. Ook is het zeer moeilijk voor de echtgenoot van verzoekster om alleen voor het kind te zorgen.

Dat ook het kind meenemen naar Turkije geen optie, omdat verzoekster aldaar geen zekerheid heeft omtrent de manier waarop zij daar in haar levensonderhoud zal voorzien. Zij heeft haar land van herkomst namelijk reeds sedert jaren verlaten en wordt in België onderhouden door haar echtgenoot. Zij kan onmogelijk haar zoontje in een dergelijke moeilijke positie plaatsen door hem mee te nemen naar Turkije.

Dat verzoekster bovendien reeds sedert jaren in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hier van dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Turkije niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert al die tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM. Verzoekster werpt tevens een manifeste appreciatiefout op. Het middel luidt als volgt:

"(...)

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM1. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden². Ook met betrekking tot de familiale band met het gemeenschappelijke, minderjarige kind, kan er niet betwist worden dat verzoekster een feitelijk gezin vormt.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat door de verwerende partij niet betwist wordt dat verzoekster een feitelijk gezin vormt met haar echtgenoot in de zin van artikel 8 EVRM. Het is immers ook op grond van de gezinshereniging dat verzoekster aanvankelijk een verblijf op het Belgische grondgebied verkregen heeft.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in oenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede

lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In geval van een eerste toelating tot verblijf dient de Belgische staat enkel na te gaan of er op haar geen positieve verplichting rust om het gezinsleven in stand te houden. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁴ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient inderdaad te worden gesteld dat verzoekster wel degelijk nog banden heeft met Turkije. Toch dient te worden opgemerkt dat deze banden ernstig verwaterd zijn sedert verzoekster alles in haar land van herkomst achter zich gelaten heeft om zich in België bij haar echtgenoot te komen vestigen. Bovendien ligt de situatie anders voor de echtgenote en het zoontje van verzoekster: de echtgenoot woont sedert jaren op het Belgische grondgebied, is hier in het bezit van een verblijfsvergunning, en heeft zijn centrum van belangen op alle vlakken in België gevestigd. Het is niet redelijk verantwoord om van de echtgenoot van verzoekster te verwachten dat hij zijn leven hier in België, en niet in het minst zijn vaste arbeidsbetrekking in de steek zou laten om zich samen met hun nog zeer jonge zoontje terug naar Turkije te begeven. Bovendien is het zoontje van verzoekster in België geboren en heeft hij heel zijn jonge leven niets anders gekend dan zijn omgeving hier in België. Verwachten dat het zoontje van verzoeker losgerukt zou worden uit zijn vertrouwde omgeving, is in strijd met het artikel 8 EVRM.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin verzoekster zou terechtkomen, de nog zeer jonge leeftijd van hun gemeenschappelijk kind en de gevolgen die een verwijdering zou kunnen hebben op zijn ontwikkeling, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekster niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."

Gezien de samenhang tussen beide bestreden beslissingen worden deze twee middelen samen behandeld en besproken.

2.2. In zoverre de verzoekster de schending aanhaalt van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven van de beide bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster in essentie de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

2.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke

formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

2.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.6. Verzoekster is het niet eens met de bestreden beslissing en stelt dat er wel degelijke sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar Turkije om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, met name haar gezinsleven en haar privéleven.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden gezins- en privéleven en dat een belangenafweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het gezins- en privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

De gemachtigde verwierp het familie- en privéleven als een buitengewone omstandigheid waarbij hij als volgt argumenteerde:

- i) *“Betrokkene stelt bij haar echtgenoot te verblijven, welke legaal in België verblijft, namelijk de heer C.H.. Zij hebben samen een kind, namelijk C.H., geboren op 07.03.2011. Een tijdelijke scheiding met haar echtgenoot en kind verhindert haar niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar gezin. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen.*
- ii) *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*
- iii) *“Betrokkene haalt aan sedert 2010 in België te blijven en sedertdien haar centrum van belangen in België te hebben opgebouwd. Omstandigheden die betrekking hebben op de duur van het verblijf in België, de integratie, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)*

De elementen van integratie, duurzame lokale verankering, de verwijzing naar de instructies van 19.07.2009, het eigen maken van de Franse taal, haar vrienden- en kennissenkring, haar werkwiligheid, haar blanco strafregister, worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

De gemachtigde argumenteerde in essentie dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, enkel een tijdelijke verwijdering inhoudt. Dit houdt in dat er geen sprake is van een definitieve verwijdering en dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort in beginsel het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster brengt hiertegen in dat haar kind nog maar drie jaar is, moeilijk zijn moeder zal kunnen missen tijdens die tijdelijke scheiding en dat het moeilijk is voor haar echtgenoot om alleen voor het kind te zorgen. De Raad stelt vast dat verzoekster deze elementen niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden in haar in punt 1.1. vermeldde aanvraag. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten hier geen rekening met te hebben gehouden. De Raad merkt verder op dat verzoekster niet concretiseert waarom haar echtgenoot moeilijk alleen voor het kind kan zorgen, noch dit betoog staft.

De Raad ziet niet in waarom haar echtgenoot, vader van het kind, niet eveneens op tijdelijke basis de zorg voor het kind zou kunnen overnemen.

Aangezien de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding met zich brengt, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat een buitengewone omstandigheid niet wordt aangetoond. Het gegeven dat haar zoon onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat door een tijdelijke scheiding, wat gepaard gaat met een begrijpelijk gemis, de gezinsbanden en de belangen van het kind onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de aanvraag om verblijfsmachtiging niet dat verzoekster enige bezorgdheid uitte omtrent de gevolgen van een tijdelijke scheiding, laat staan deze gevolgen concretiseerde als buitengewone omstandigheden.

Verzoekster stelt dat ze haar kind niet kan meenemen naar Turkije omdat zij geen zekerheid heeft over haar levensonderhoud daar. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om haar kind mee te nemen naar Turkije. Verzoekster toont verder in haar aanvraag noch in dit verzoekschrift aan dat haar echtgenoot niet op de tijdelijke basis de zorg van het kind op zich kan nemen. Verder ziet de Raad niet in waarom verzoekster in Turkije niet verder zou kunnen worden onderhouden door haar echtgenoot gedurende haar tijdelijk verblijf aldaar. Voorts doet dit betoog geen afbreuk aan wat hierboven reeds werd vastgesteld, met name dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding en dat niet is aangetoond dat een tijdelijke scheiding tussen moeder en kind leidt een onherstelbare beschadiging van de gezinsbanden of de belangen van het kind.

Verzoekster verwijst ook naar het gegeven dat zij in België sinds geruime tijd het centrum van haar belangen heeft opgebouwd en is het niet eens met de hierboven vermelde beoordeling terzake. Zij meent dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om voor onbepaalde tijd terug te keren naar een land waar zij geen actuele relatie mee heeft, geen huisvesting en geen sociale banden, zodat het voor haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag om verblijfsmachtiging in Turkije in te dienen.

Er wordt vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging deze elementen van lang verblijf en integratie enkel heeft aangevoerd voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag. Zij heeft in haar aanvraag niet aangegeven noch aangetoond dat deze elementen van integratie en langdurig verblijf het haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 2.4., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Hierbij moet worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit wordt in de bestreden beslissing eveneens vermeld. Bovendien moet worden opgemerkt dat hoewel deze elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, deze elementen wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt vermeld. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Zoals eerder gesteld houdt de verplichting om terug te keren naar land van herkomst om daar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen slechts een tijdelijke scheiding in en toont verzoekster niet aan dat haar man haar tijdens deze periode niet zou kunnen onderhouden vanuit België. Het louter betoog dat zij geen banden meer heeft met Turkije, land van herkomst waar zij is geboren in 1980 en waar zij heeft verbleven tot 2010, toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Met dit weinig concreet betoog toont verzoekster niet aan dat haar familiale, persoonlijke, sociale, economische banden onherstelbaar worden beschadigd bij een tijdelijke terugkeer. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familieleden, vrienden en kennissen en haar familie- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

2.7. Verzoekster haalt nog aan dat haar “direct en persoonlijk” inlichtingen had moeten worden gevraagd of dat zij de gelegenheid had moeten krijgen om bepaalde stukken over te maken. In zoverre

verzoekster in deze zin meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om haar standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging en de mogelijkheid hebben gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoekster beperkt zich verder tot een theoretische discussie, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van haar aanvraag, waardoor dit gehele betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoekster voert aan dat de tweede bestreden beslissing geen enkel gewag maakt van een onderzoek naar een schending van artikel 8 EVRM noch van een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Turkije verhinderen, onder meer gezien de vaststelling dat een tijdelijke scheiding geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Aldus kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekster en zij niet tot verblijf werd gemachtigd, is de gemachtigde vervolgens overgegaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. De vaststelling dat de verzoekster zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

In zoverre verzoekster meent dat het onmogelijk is om het gezinsleven verder te zetten in Turkije, nu haar banden met het land van herkomst verwaterd zijn, haar echtgenoot een verblijfsvergunning in België heeft alsook het centrum van zijn belangen, haar zoon in België is geboren en niets anders heeft gekend dan zijn omgeving in België, merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering noch inhoudt dat haar echtgenoot en haar zoon zich naar Turkije moeten begeven. Het bestreden bevel heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. In zoverre verzoekster betoogt dat zij in een moeilijke situatie zal terechtkomen in Turkije, merkt de Raad op dat zij daar geboren is in 1980 en daar tot 2010 heeft verbleven, dat zij niet staft dat zij daar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben, noch toont zij aan dat haar man niet in staat is om haar in Turkije voor een tijdelijke periode te onderhouden vanuit België. Verzoekster benadrukt dat hier gaat om een zeer hechte gezinscel, zij wijst op de jonge leeftijd van haar zoon, de gevolgen voor zijn ontwikkeling en de onderlinge afhankelijkheid van de gezinsleden. Verzoekster toont met dit algemeen betoog evenwel niet concreet aan dat door een tijdelijke scheiding, wat gepaard gaat met een begrijpelijk gemis wanneer de gezinsbanden hecht zijn, deze gezinsbanden en de belangen van het kind, als ook zijn ontwikkeling onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

2.9. Er moet tenslotte worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader

van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt. Ten overvloede, verwijst de Raad naar een tweede mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, met name in het kader van artikel 10 en 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend.

2.10. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekster maakt met haar louter beweringen en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van de middelen is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel en het tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES